

vedkommende Lands Grænser, bus paa en Mand, og han gør en Undskyldning herfor. Men straks derpaa løber han igen paa en Mand, og saaledes sker det stadig, at han løber paa den ene efter den anden. Da han saa undersøger, hvad Grunden hertil kan være, opdager han, at det ikke er, fordi de ikke kunne se — de ere tværtimod saa uhyre klartsynede, saa de kunne se alt det, der ligger fjernt ude i Tiden, men de kunne ikke se, hvad der er nær ved. Det kommer jeg til at tænke paa under denne Forhandling med det ærede Medlem, idet vi to, der jo ellers ere saa enige om det væsentlige i disse Sager, alligevel komme til atter og atter at tage Ordet mod hinanden. Mon det ikke ligger i en saadan Forskellighed i Synsmaaden; jeg skal ikke afgøre, hvem af os der ser langt, og hvem der ser kort, men der maa jo være en eller anden Forskellighed, som gør, at den ene kommer til at se forkert, ellers kunde vi vel ikke komme i Modstrid med hinanden. Jeg nævner dette i Forbindelse med, at jeg bestrider Rigtigheden af det stadige Udtryk, som det ærede Medlem bruger om Kendsgerninger, der skulle vise, at først naar det ærede Medlem tager fat paa en Sag af denne Art, først da træder den rigtig frem i Dagens Lys, saa først kommer den til at virke ude i Livet.

Med Hensyn til de Ting, som nu ere nævnte her under Forhandlingen, er det jo en Kendsgerning, som ogsaa er bleven nævnt af et æret Medlem, at da det ærede Medlem i sin Tid stillede Forslag om en Bevilling paa 30,000 Kr. paa Finansloven til Hedeopdyrkning, blev der udtrykkelig gjort opmærksom paa, at det paagældende Selskab var under Dannelse, og jeg nævnedes nogle af de Regler, man vilde gaa efter, og det er de Grundregler, som de endnu følge, selv om de naturligvis ere under Udvikling i Medfør af Livets Krav. Men der er det mærkelige ved det, at under det samme Ordskifte den Gang gjorde jeg opmærksom paa, at det var Skavanken i det ærede Medlems Forslag, at det skar alle over een Kam. Jeg nævnedes udtrykkelig dette, at det var urimeligt at give Understøttelse til Hedyrkere, som — det har jeg Erfaring for — kunne indtage til Dyrkning 5—10 Tdr. Land om Aaret. Det var det, det ærede Medlems Bevilling kunde blive misbrugt til. Det ærede Medlem siger, at det gøre de nu. Nej, men der er Fare for, at de kunne gøre det, men saa siger jeg det samme her, saa er det ogsaa her en Kendsgerning, at det er

ikke det ærede Medlem, der ved her at tale om Sagen har gjort opmærksom paa den Fare. Det have de selv ude i Hedebrugene været opmærksomme paa. Og havde de ikke været opmærksomme derpaa, var det ærede Medlem heller ikke bleven opmærksom derpaa. Han er bleven opmærksom paa det ved at læse Konsulenternes Indberetning. Derved har det ærede Medlem faaet Forstaaelsen af, at der var noget galt, og han har da ønsket at paatale det, og det skal jeg give ham Ret i, og jeg er ogsaa gerne med til at rette paa det.

Men det, jeg taler imod, er, hvad det ærede Medlem paastaar, at det er en Kendsgerning, at han har set dette før nogen anden. Det er ikke nogen Kendsgerning; det er lige det stik modsatte. Det, jeg har nævnt her, er Kendsgerningen i denne Sag, og det er, at det ærede Medlem stadig er kommen bagefter. Men det skal det ærede Medlem ikke have Utak for. Man kan ikke forlange, at det ærede Medlem skal være lige saa godt hjemme paa dette Omraade som de, der netop have deres daglige Arbejde der. Det ærede Medlem skal have Tak for sin Tilslutning. Men han skal ikke tage sig til Indtægt, at det er ham og ham alene, der har gjort opmærksom paa den Ting. Livets Krav har sat Arbejdet i Gang i stor Maalestok, støttet af Mænd, der ere stedligt kendte med Tingene, f. Eks. en Mand, som er nævnt af min ærede Sidemand her til venstre, Præsten i Frederiks. Det er, som sagt, dem, der have sat det i Gang. Men man er jo i al Udvikling udsat for at løbe paa et eller andet Skær, og naar der opdages noget galt, og de søge at faa det rettet, skulle vi hjælpe til at faa det rettet. Men saa bør ikke andre tiltage sig Æren for, at det er dem, der have opdaget det. Det er en Kendsgerning lige saa sikker og stærk som det, at det ærede Medlem ikke kan faa Øje paa en Kendsgerning, før han har tilegnet sig den og gjort den til sin.

Med Hensyn til Ukrudtet, som det ærede Medlem talte saa meget om, er ganske det samme Tilfældet. Der har været gjort Aaringers Arbejde for at faa det udryddet. Det ved ingen bedre end det ærede Medlem fra Sæby (Anders Nielsen), som har været med i Planteavlsvælget i jyske Landboforeninger i en Aarrække og har gjort et stort Arbejde i Retning af Ukrudtets Udryddelse. Nu kommer det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) lige-